

od § 176 zák. č. 221/1924 Sb., na němž stížnost buduje svou námitku. Že tak učinil žal. úřad neprávem nebo nesprávně, stížnost nevytýká, neuplatňujíc s hlediska cit. § 46 žádné námitky.

Č. 12.344.

Pojišťovací právo: Pouhé pobírání pensijních požitků z dřívějšího služebního poměru zaniklého pensionováním nelze uznati za výdělkovou činnost, vedle níž by byla činnost podrobená pojistné povinnosti jen vedlejším zaměstnáním ve smyslu § 2 č. 2 pensijního zákona č. 26/1929 Sb.

(Nález z 21. března 1936 č. 11.831/36.)

V ě c: Léčebný fond veřejných zaměstnanců v Praze proti rozh. min. sociální péče z 2. srpna 1933 o pensijním pojištění.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem ze 14. října 1932 prohlásila úřadovna B Všeobecného pensijního ústavu v Brně Františka N. v jeho zaměstnání úředníka u okr. sboru Léčebného fondu veřejných zaměstnanců v Mikušově za podrobená pensijnímu pojištění od 1. srpna 1926.

Odvolání, jež z tohoto výměru podal stěžující si Léčebný fond, zamítl zem. úřad v Brně rozhodnutím ze 6. května 1933 z těchto důvodů: Je nesporné, že Fr. N. je ve službách u stěžujícího si fondu od 1. srpna 1926, že v těchto službách vykonává úkoly, podléhající pensijní pojistné povinnosti a že je pensistou, pobírajícím měsíčně 1.900 Kč pensijních požitků. Těchto okolností stěžující si fond vůbec nepopírá, namítá jen, že hlavní činností jmenovaného jest pobírání pense, ježto tato činnost jest spojena s vyšším příjmem. Tato námitka nemá však opory v zákoně, ježto podle ustálené judikatury nss pobírání pense z dřívějšího pensionování zaniklého povolání není příjmem z výdělečné činnosti. Je tudíž činnost Fr. N. ve službách stěžujícího si fondu jedinou jeho výdělečnou činností, jež nesporně pensijnímu pojištění co do své kvality podléhá.

Dalšímu odvolání stěžujícího si Léčebného fondu nebylo nař. rozhodnutím vyhověno.

Stížnost do tohoto rozhodnutí uplatňuje jedině, že Fr. N. je z pensijní povinnosti vyňat ustanovením § 2 č. 2 zákona z 21. února 1929 č. 26 Sb., ježto jeho pensijní požitky z dřívějšího služebního poměru převyšují jeho nynější požitky ze služebního poměru k Léčebnému fondu.

O této stížnosti, jež opírajíc se o shora citované ustanovení zákona č. 26/1929 Sb. může se týkati jen doby od 1. ledna 1929, uvážil nss:

Ustanovením § 2 č. 2 pensijního zákona č. 26/1929 Sb. jsou z pojistné povinnosti vyňati zaměstnanci, jejichž činnost, zakládající pojistnou povinnost, je pouze vedlejším jejich zaměstnáním vedle výdělkové činnosti hlavní, k čemuž se dává, že za hlavní výdělkovou činnost jest pokládati činnost spojenou s vyšším příjmem. Zákon stanoví tu vedle sebe dvě činnosti a uznává činnost, zakládající pojistnou povinnost, za vedlejší jen tenkrát, jestliže vedle ní jest i jiná výdělková činnost, kterou lze vzhledem k vyššímu příjmu s ní spojenému hodnotiti

jako hlavní. Prosté pobírání pensijních příspěvků z dřívějšího pensionování zaniklého služebního poměru nelze však uznati za výdělkovou činnost a nemůže proto na půdě § 2 č. 2 pensijního zákona býti jako hlavní zaměstnání stavěno proti činnosti, zakládající pojistnou povinnost, byť i ony pensijní požitky byly vyšší než příjem ze skutečné činnosti výdělečné.

Pro svůj opačný názor nemůže se stížnost právem dovolávati nálezu nss Boh. A 7563/28. V nálezu tom neřešil totiž nss otázku výluky vedlejšího zaměstnání z povinnosti pensijního pojištění, nýbrž výluky onoho zaměstnání z pojištění sociálního podle zákona č. 221/24 Sb. Pro obor tohoto pojištění vyslovil ovšem nss v citovaném nálezu, že provozuje-li osoba, mající doživotní důchod z dřívějšího služebního poměru (pensisty), nějaké zaměstnání námezdní, lze toto zaměstnání kvalifikovati jako vedlejší ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 221/24 Sb., je-li zaměstnání to při srovnání s celkovou hospodářskou a sociální situací osoby té podružným, při čemž stál na stanovisku, v nálezu výslovně uvedeném, že není třeba, aby tu stály proti sobě různé činnosti téže osoby, takže i výdělečné zaměstnání pensisty může podle okolností případu býti jeho zaměstnáním vedlejším. Leč tyto názory nss vyplynuly z textace § 2 odst. 1 zákona o sociálním pojištění, jenž prohlašuje za pojištěním povinna toho, kdo vykonává práce nebo služby na základě smluveného poměru pracovního, a nevykonává jich jako zaměstnání vedlejší. Zde tedy zákon neklade proti sobě různé činnosti, a může pak nějaká činnost výdělečná býti uznána za vedlejší zaměstnání, i když proti ní nestojí jinaká výdělečná činnost téže osoby. Zásady onoho nálezu nelze však přenášeti do oboru pojištění pensijního, kde zákonodárce odlišnou textací § 2 č. 2 zákona č. 26/1929 Sb. dal pojmu vedlejšího zaměstnání jinaký obsah, když za vedlejší zaměstnání uznává určitou činnost zakládající pojistnou povinnost jen tenkrát, je-li tu vedle ní jinaká výdělková činnost, spojená s vyšším příjmem.

Č. 12.345.

Jazykové právo. — Samospráva obecní: I. Voličské seznamy jsou přílohou vyhlášky, kterou je starosta obce povinen vydati podle § 8 odst. 2 zákona č. 663/1919 Sb. — II. Je-li obec povinna podle čl. 81 odst. 2 jaz. nař. vydávati vyhlášky také v jazyku státním, musejí býti také voličské seznamy pořízeny i v tomto jazyku. — III. Místní volební komise podle zákona č. 663/1919 Sb. jest jako orgán veřejné správy vázána předpisy jaz. nařízení.

(Nález z 24. března 1936 č. 11.842/36.)

V ě c: Město Chomutov proti rozh. zem. úřadu v Praze z 19. února 1932 o právu jazykovém.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: K stížnosti československé strany národně socialistické v Chomutově, že městský úřad v Chomutově jména a příjmení, jakož